

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Gvilielmi Becani E Societate Iesv Idyllia Et Elegiae

Becanus, Gulielmus

Antverpiae, 1655

Idyllivm III. Isidorvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12773

14 GUILIELMI BECANI

Sic vouet. Audiuit virgo: taciteque, quod optas,
Fiet, ait. Suprema tibi cum venerit hora,
Me coram aspicias, interque precantia verba
Deficientem animam excipiam, caeloque locabo.

Præsidium quis tale mihi, dum fata vocabunt,
Spondeat! ô ego tum quam molli sine quiescam,
Te saltem si, sancta Parens, in imagine spectem,
Et fractos oculos in te, mea vita, tuumque
In puerum attollens, nil iam mortale videre
Exoptem, sed caelo inhians de corpore soluar.

IDYLLIVM III.

ISIDORVS.

Argumentum.

Inter Dei laudes ad caelum aspirat.

AD IOANNEM SCHEGA
E SOCIETATE IESV,

ARCHIDVCI LEOPOLDO A CONFSSIONIBVS.

Tityre, coge pecus: venit Hesperus. Hic ego noto
Succedam nemori, laudesque, assuetaque; solvam
Vota Deo. Par est votis prauertere noctem.
Ibo, & Dauidico quæ sunt mihi condita versu,
Ad responsuras meditabor carmina siluas.

Intonsi montes, altaque in montibus umbrae,
Umbrosi nemorum saltus, & pascua, & amnes,
Et pluuia, & rores, matutinaque pruina,
Ventorumque leues animæ, nimbi que sonantes,
Cuncta Deum laudate: Dei sunt omnia munus.
Rebus ab hoc vigor, atque omnis primordia vitæ.
Messibus

Messibus hinc ager est, hinc pomis utilis arbor.
 Hinc oleum, & tristes animo pellentia curas
 Vina fluunt, læto florescit germine terra.
 Terra parens frugum; sed quanto pulchrior illa est
 Cælicolûm regio, quam formosissimus ambit
 Sol, & inextinctis illustrant sidera flammis.
 O Diuûm domus alta, ingentisque aurea cæli
 Tempa, Dei sedes! O sol, ô candida luna,
 Et toties oculis mihi visa madentibus astra,
 Aspectu vt rapitur vestro, vt se iungere vobis
 Mens ardet! iam nec fontes, nec flumina nobis
 Ipsa placent: sordent vestiti gramine campi.
 Iam siluæ, præter latebras plorantibus aptas,
 Nil, quod amentur, habent. Hîc flendo condere
 soles,

Et totas iquat in questus absumere noctes:
 Hîc damnare moras, & euntia tempora tardè,
 Et nimitum longos, cælo quibus absumus, annos.
 Sic olim Isacidæ dominæ Babylonis ad amnem
 Sederunt Solymæ memores, longumque gementes
 Exilium ignotas turbarunt fletibus vndas.
 E salicum ramis pendebant barbata, venti
 Impulsu interdum gemitus imitata suorum.
 Chaldæi venire, fero gens barbara cultu,
 Quique Tigrim, qui que Euphratem tenet accola,
 venit,

Venere Assyrij, Medi venire coloni:
 Omnes insultant captis, quaque antè iubebant
 Vincula ferre manu, nunc pleetra resumere mādant.
 Eia agite, & quæ olim, dum starent alta Sionis
 Tempa, canebatis, depromite carmina nobis.
 Hebræis Babylon modulis sonet: en silet omnis
 Ripa, silet nullis percussa fragoribus vnda.

Quis

16 G V I L I E L M I B E C A N I

Quis modus externis meditari patria terris
 Carmina? ut inuisi Babylon sibi Numinis hymnos
 Audiat? Hebræos ut rideat impia cantus?
 Hæc Deus, infensus quamuis nunc, hoc tamen,
 aiunt,
 Non sinat Isacidis cultus Deus. Ite profani.
 Debentur Solymæ, Solymæ seruabimus istos,
 Quos petitis, cantus: gemitus hæc terra reposcit.
 O Solyma! ô arces! ô sancti culmina templi!
 Exilii que mei Babylon ô tristis imago!
 En erit illa dies vnquam, quæ me quoque reddat
 Dilectæ nimirum patriæ, regni que beatis?
 En erit, ut terris excedat liber, & artus
 Qui regit hos, puro se spiritus æthere condar,
 Calicolas vbi cernat, vbi cernatur ab illis?
 Ah quid non animo, quid non sum corpore passus
 Hac ego spe! quoties intactos, fonte reperto,
 Transiui sitiens latices, & languida traxi
 Membra fame! quoties Cereris pro munere, curæ,
 Et gemitus alimenta mihi, lacrymæ que fuerunt!
 Errantem mediis si sol exureret agris,
 Si ruerent densis hiberni nubibus imbres,
 Perfundar pluuiis, dicebam, solibus vrar:
 Tempus erit, cum cælestes inuectus in orbes,
 Altior & pluuiis, & solibus altior ibo.
 Si sine me in molli celebrarent gramine ludos
 Pastores, si me terricum tristemque vocarent:
 Parcite, dicebam, cælo sperabimus ista,
 O pueri: cælum nobis maiora reseruat.
 Quid, quod nescio quâ cum Phyllida Thyrsis amaret
 Infelix iuuenis, Corydon rideret Alexin,
 Non nisi diuinis mihi pectus amoribus arsit?

Num

Num minus idcirco turgent mihi lumina fletu ?
 Idcirco nostras non audit silua querelas ?
 Audiat vsque ramentum: cælum modò lumina spectent,
 Vsque fluant lacrymis. Est quædam flere voluptas:
 Dulcis amarities lacrymarum, ipsæque querelæ,
 Ipsi delectant, qui sunt in amore, dolores.

IDYLLIVM IV.

DAVID.

Argumentum.

Leone & vrsò cæsis epinicium.

NASSON, NABOTH, CHELION.

AD FREDERICVM DE MARSELAER,

EQUITEM,

TOPARCHAM DE PARCK, &c.

NAS. **D**icite io Pæan, lætasque ad sidera voces.
 Mittite: victorè lauro redimite Dauidem

Pastores: meruit fieri sibi talia Dauid.

Dauid in aduersum generosior ipse leonem

Iuit, & ingenti distraxit hiantia nisu

Ora premens, lacerumque cruentâ extendit arenâ.

NAB. Dauidem agricolæ celebrate, & tollite cælo.

Dicite, crescentesque iubete ediscere lauros:

Regnat in vrbe Saul; rex nobis Dauid in agris.

Bellua sæua, ingens, Libani de montibus, vrsa

Intrulerat sese campis, stragemque ferebat:

Dauidis confecta manu est. Frustrâ ore cruento

B

Infremuit,